

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellante,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/28014 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 7 februari 2007 in het
geding tussen:**

appellante

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 mei 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 februari 2007, verzonden op 12 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 16 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in de grieven 1 en 2 is aangevoerd kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

De grieven 1 en 2 falen.

2.2. In grief 3 klaagt appellante dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat zij niet kan worden aangemerkt als een alleenstaande vrouw. Daartoe voert appellante aan dat zij de verblijfplaats van haar echtgenoot en kinderen niet kent en daarom bij terugkeer feitelijk alleenstaand is waardoor zij in moeilijkheden zal geraken.

2.2.1. Deze grief kan, wat daarvan ook zij, niet leiden tot het ermee beoogde doel, nu het algemeen ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken over Liberia van 2006, waarnaar appellante heeft verwezen, geen grondslag biedt voor haar stelling dat van alleenstaande vrouwen niet kan worden gevergd dat zij terugkeren naar Liberia.

2.3. In grief 4 klaagt appellante dat de rechtbank met betrekking tot de beroepsgrond dat de minister haar een vergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 had moeten verlenen ten onrechte heeft overwogen dat zij niet heeft betwist dat haar ouders mogelijk nog leven. Appellante stelt dat zij dat wel heeft gedaan.

2.3.1. Appellante stelt met juistheid dat zij in haar beroepschrift heeft verwezen naar haar zienswijze waarin zij heeft gesteld dat haar ouders zijn vermoord door de rebellen. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

In het voornemen tot het bij de rechtbank bestreden besluit heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat, ook indien ervan zou moeten worden uitgegaan dat de ouders van appellante zijn gedood door de rebellen, zij zich aan deze rebellen kan onttrekken door zich elders in Liberia te vestigen, in een gebied waar de rebellen niet de feitelijke machthebbers zijn.

Zoals is overwogen onder 2.2.1 biedt het algemeen ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken over Liberia van 2006, waarnaar appellante heeft verwezen, geen grondslag voor haar stelling dat van alleenstaande vrouwen niet kan worden gevergd dat zij terugkeren naar Liberia.

Ook deze grief kan derhalve niet tot het ermee beoogde doel leiden.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, zij het met verbetering van de gronden waarop deze rust, te worden bevestigd.

2.5. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

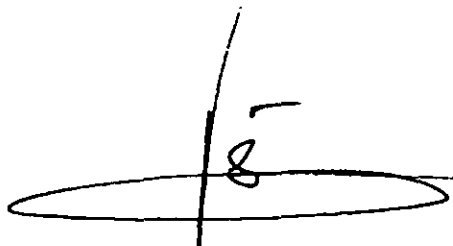
Uitgesproken in het openbaar op 6 juni 2007

210

Verzonden:

06 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 06/28014

V.nr.:

Inzake: geboren op van Liberiaanse nationaliteit,
wonende te eiseres,
gemachtigde: mr. J.M. Langenberg, advocaat te Utrecht,

tegen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
gemachtigde: mr. M.M. Favier, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 6 juni 2003 heeft eiseres een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Op 3 april 2006 heeft verweerder aan eiseres schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvraag af te wijzen. Bij brief van 20 april 2006 heeft eiseres haar zienswijze op dit voornemen naar voren gebracht. Bij besluit van 15 mei 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

2. Bij beroepsschrift van 9 juni 2006 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. ~~De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 6 juli 2006. Op 24 juli 2006 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen. In het verweerschrift van 30 november 2006 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.~~

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 14 december 2006. Eiseres is aldaar niet verschenen. De gemachtigde van eiseres is met voorafgaande kennisgeving niet verschenen. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

4. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. ASIELRELAAS

Eiseres heeft - zakelijk weergegeven - het volgende relaas aan haar aanvraag ten grondslag gelegd. De ouders van eiseres zijn tijdens de oorlog in Ghanta vermoord. De rebellen zijn het huis van de ouders van eiseres binnengegaan en er zijn gewoerschoten gevallen. De ouders van eiseres kwamen niet meer naar buiten. Eiseres is toen de bossen in gevlucht en is naar gereisd. Daar werd zij gearresteerd door soldaten van het Liberiaanse leger. De soldaten vroegen waarom eiseres uit de bossen kwam en waar ze naartoe ging. Eiseres is voor twee dagen vastgehouden en moest water halen. Op een gegeven moment moest eiseres gaan liggen en zeiden de soldaten dat ze eiseres zouden doden. Eiseres werd behandeld als een gevangene en werd bedreigd met geweren. Eiseres verbleef in een huis waar ook andere personen gevangen werden gehouden. Op de tweede dag is eiseres tijdens het water halen ontsnapt en naar gegaan. Daar is eiseres een week en vier dagen gebleven bij

AWB 06/28014

2

familie. Op een gegeven moment kwamen daar mensen van NGO's en het Rode Kruis, waaronder meneer . was van mening dat de situatie voor eiseres onveilig was en heeft haar meegenomen naar Monrovia. Daar zijn ze per auto heen gereisd. Eiseres is twee weken in Monrovia gebleven. Op 19 mei 2003 is eiseres met naar het vliegveld vertrokken. regelde alles voor de vlucht van Monrovia naar Abidjan in Ivoorkust. Eiseres heeft in Abidjan het vliegtuig verlaten en is overgestapt op een vliegtuig naar Schiphol, waar zij op 19 mei 2003 aankwam. Na de ontsnapping wordt er naar eiseres gezocht door de Liberiaanse soldaten.

III. STANDPUNTEN PARTIJEN

1. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Eiseres heeft geen documenten overgelegd om haar nationaliteit en reisroute te kunnen vaststellen. Het is niet aannemelijk dat eiseres geen enkele informatie kan verstrekken over de gebruikte reisdocumenten. De omstandigheid dat eiseres een reisagent had doet hieraan niet af, nu eiseres in de eerste plaats zelf hiervoor verantwoordelijk is. Eiseres kan voorts geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen afleggen over de reisroute. Van een persoon die twee maal met het vliegtuig is gereisd mag in alle redelijkheid worden verwacht dat zij informatie kan verschaffen over de reis. De stelling van eiseres dat zij in shock verkeerd doet hieraan niet af, nu eiseres na haar vlucht een redelijke tijd heeft gehad om tot rust te komen. Nu sprake is van omstandigheden genoemd in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 dient van het relaas van eiseres een positieve overtuigingskracht uit te gaan. Dit is niet het geval. Eiseres behoort niet tot een bevolkingsgroep die geassocieerd wordt met een rebellengroepering en niet is gebleken dat zij geregistreerd staat als rebel. Ook uit de verklaring van eiseres dat zij op (gemakkelijke wijze) is ontsnapt doordat zij zonder begeleiding water mocht gaan halen, kan niet worden afgeleid dat zij na haar ontsnapping nog in de negatieve belangstelling staat van de autoriteiten. Ook de stelling dat eiseres een alleenstaande vrouw is, kan niet worden gevolgd. Eiseres heeft immers verklaard dat zij gehuwd is en dat ze haar man slechts sinds maart 2003 niet heeft gezien. Eiseres heeft bovendien nog andere familieleden in Liberia waarmee ze zich kan herenigen. Voorts blijkt uit het ambtsbericht van augustus 2005 alsmede uit het landgebonden beleid deel 8 inzake Liberia dat er geen speciaal beleid geldt voor alleenstaande jonge vrouwen al dan niet behorende tot de Mano-bevolkingsgroep. Met betrekking tot het beroep van eiseres op het traumabeleid overweegt verweerder dat de (mogelijke) dood van de ouders van eiseres niet te herleiden valt tot een van de limitatief opgesomde voorwaarden zoals opgenomen in het Traumabeleid.

2. Eiseres legt aan het beroep ten grondslag dat zij in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning. Eiseres stelt zich op het standpunt dat ten onrechte wordt getwijfeld aan haar asielrelaas nu zij geen documenten heeft overgelegd. Het relaas van eiseres dat zij geen reisdocumenten heeft, past binnen datgene wat uit objectieve bronnen bekend is. Het is normaal dat reisagenten de vluchteling die zij vergezellen geen inzage geven in de voor de reis gebruikte documenten en dat reisagenten, met name bij jonge vluchtelingen, het contact verzorgen met de luchthaven en de autoriteiten in landen waar zij aankomen dan wel uit vertrekken. Bovendien verkeerd eiseres de gehele reis in een shocktoestand waardoor zij de reis niet bewust heeft meegemaakt. Voorts meent eiseres dat zij als alleenstaande vrouw moet worden aangemerkt. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat eiseres een gehuwde vrouw is met een in het land van herkomst aanwezig gezin nu een ernstige burgeroorlog alles anders heeft gemaakt. Met betrekking tot het beroep van eiseres op het traumabeleid wordt ten onrechte vastgehouden aan de limitatieve opsomming in de Vw 2000. De rebellen konden, zonder dat eiseres bescherming kon vragen aan de overheid, ongelimiteerd hun gang gaan, hetgeen tot de traumatische ervaring heeft geleid waaronder eiseres nog steeds lijdt.

AWB 06/28014

3

IV. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.
2. Ingevolge artikel 13 van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, dan wel indien internationale verplichtingen of klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.
3. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.
4. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan -voor zover hier van belang- een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:
 - b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
 - c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
5. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f van genoemd artikel wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat:
de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.
6. De rechtbank is van oordeel dat verweerder aan eiseres in redelijkheid het ontbreken van documenten met betrekking tot haar reisroute heeft kunnen tegenwerpen. Het beroep van eiseres op haar afhankelijkheid van de reisagent is volgens vaste jurisprudentie onvoldoende om af te doen aan het standpunt van verweerder. Evenmin is eiseres in staat gebleken consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen over de reisroute af te leggen. Verweerder heeft de stelling van eiseres dat zij in shock verkeerde als gevolg van haar vlucht daarvoor niet als afdoende verklaring hoeven achten. De stelling van eiseres dat Liberian Association Holland haar nationaliteit en identiteit heeft bevestigd leidt evenmin tot een ander oordeel, nu verweerder het ontbreken van documenten met betrekking tot de nationaliteit niet aan eiseres heeft tegengeworpen. Verweerder heeft derhalve in redelijkheid kunnen concluderen dat op grond van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 reeds op voorhand afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van eiseres.
7. De rechtbank stelt vast dat verweerder zich in het bestreden besluit niet op het standpunt heeft gesteld dat de door eiseres gestelde feiten ongeloofwaardig zijn. Verweerder acht, zo begrijpt de rechtbank, de door eiseres aan die feiten ontleende vermoedens echter niet aannemelijk. De rechtbank dient derhalve te toetsen of verweerder daartoe in redelijkheid heeft kunnen besluiten.

AWB 06/28014

4

8. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres bij terugkeer naar Liberia niet in de negatieve belangstelling staat van de Liberiaanse autoriteiten. Hierbij acht de rechtbank van belang dat niet is gebleken dat eiseres behoort tot een bevolkingsgroep die wordt geassocieerd met een rebellengroepering. Evenmin is gebleken dat eiseres bij de Liberiaanse autoriteiten geregistreerd staat als rebel. Ook de overweging van verweerder dat het, gezien de gemakkelijke wijze van ontsnappen van eiseres, onwaarschijnlijk is dat eiseres door de autoriteiten zal worden gezocht, acht de rechtbank niet onredelijk. Voorts mocht verweerder zich op het standpunt stellen dat eiseres niet kan worden aangemerkt als een alleenstaande vrouw. De rechtbank hecht hierbij met name waarde aan de omstandigheid dat niet is gebleken dat de echtgenoot van eiseres is overleden. Voorts heeft eiseres in Liberia voldoende familie om naar terug te keren. In de stelling van eiseres dat de burgeroorlog in Liberia alles anders heeft gemaakt, behoeft verweerder geen reden te zien anders te besluiten.

9. Gelet op bovenstaande heeft verweerder terecht besloten aan eiseres geen verblijfsvergunning te verlenen op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a dan wel b, van de Vw 2000.

10. Ten aanzien van het beroep van eiseres op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 in het kader van het traumatabeleid overweegt de rechtbank het volgende.

11. In het kader van het traumatabeleid is in paragraaf C1/4.2.2 van de Vc 2000 een limitatieve opsomming van gebeurtenissen opgenomen waarvan wordt verondersteld dat die traumatische ervaringen opleveren en derhalve aanleiding kunnen geven tot verblijfsaanvaarding. Eén van die limitatief opgesomde gebeurtenissen is de gewelddadige dood van een naast familielid. De rechtbank stelt vast dat eiseres niet heeft betwist dat haar ouders mogelijk nog leven, zodat een beroep op genoemd beleid - waarbij in het midden wordt gelaten of eiseres in de mogelijke dood van haar ouders aanleiding heeft gezien haar land te verlaten - reeds daarom faalt. Verweerder heeft dan ook in terecht besloten aan eiseres geen verblijfsvergunning toe te kennen op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

12. Het voorgaande leidt tot het oordeel dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan. De rechtbank zal het beroep ongegrond verklaren.

13. Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

AWB 06/28014

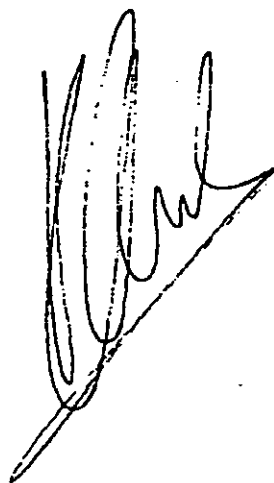
5

V. BESLISSING

De rechtbank

- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 7 februari 2007 door mr. P.H.A. Knol, voorzitter, in tegenwoordigheid van M.C. Tilman, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

Afschrift verzonden op: 12 FEB. 2007

Conc.: NW
Coll: MT
D:

VOOR KOPIE COMMUNIS GRIFFIER DER
ARRONDISSEM: RANK TE AMSTERDAM

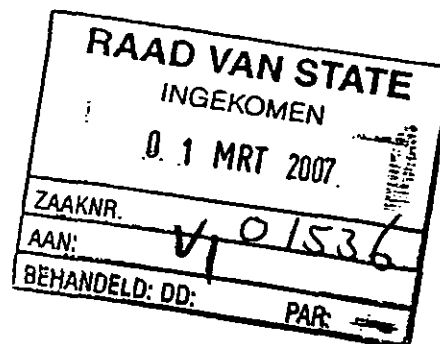
Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). Ingevolge artikel 69, eerste lid, van de Vw 2000 bedraagt de termijn voor het instellen van hoger beroep vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Van Dijk Van Schijndel Menheere

ADVOCATEN EN PROCUREURS

Mr P.C.M. van Schijndel Mr L. van Dijk Mw Mr M.M. Menheere Mw Mr P. Scholtes

Per post en fax: 070-3651380
Afdeling Bestuursrechtspraak
van de Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

DUINWEG 9 2585 JT DEN HAAG TELEFOON (070) 354 64 24 TELIFAX (070) 354 98 04 WWW.dsmadvocaten.nl

Datum : 1 maart 2007
Betreft : geborer , van Liberiaanse nationaliteit
Ons kenmerk : PS/13074022 005
Uw kenmerk :
E-mail : pscholtes@dsmadvocaten.nl

975-A

Toevoeging is aangevraagd

HOGER BEROEP ingevolge de Algemene Wet Bestuursrecht
(betreft: Asiel)

Geeft eerbiedig te kennen,

geboren op van Liberiaanse nationaliteit, wonende te
te dezer zake domicilie kiezende te Den Haag, aan
de Duinweg 9 (2585 JT), ten kantore van de advocaat en procureur Mr P. Scholtes, die, bepaaldelijk
daartoe gevolmachtigd, dit hoger beroepschrift ondertekent en indient:

Appellante stelt bij deze beroep in tegen de uitspraak d.d. 12-02-2007 van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, gewezen in een geschil tussen appellant en de minister voor vreemdelingenzaken en integratie (thans staatssecretaris van justitie), verweerder in deze. Een kopie van de bestreden uitspraak is hierbij aangehecht (prod. 1). Appellant meent dat met de bestreden uitspraak de aanspraken van appellant niet naar behoren zijn erkend.

GRIEF 1:

Wijze van toetsing door de Rechtbank, de Rechtbank toetst ten onrechte marginaal. De Rechtbank diende vol te toetsen.

Verweerder heeft, zo stelt de Rechtbank terecht, zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat de door eiseres gestelde feiten ongeloofwaardig zijn.

De beoordeling van de vrees voor vervolging of het risico van folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen raakt de beoordeling van het asielrelaas.

De Rechtbank overweegt (r.o. 7): De Rechtbank dient derhalve te toetsen of verweerder daartoe in redelijkheid heeft kunnen beslissen.

Rekening Oerdengelden nr. 50.94.84.109 I.n.v. Stichting Beheer Derdengelden te Den Haag.

Van Dijk Van Schijndel Menheere is een samenwerkingsverband dat beroepsverenigingen omvat.
Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat onder onze beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald.
Van Dijk Van Schijndel Menheere is a partnership which includes professional corporations.
Any liability shall be limited to the amount which is paid out under our firms' professional liability insurance.

LAW
LINK
The Global Law Group
www.LawLink.org

De Rechtbank toetst het asielrelaas ten onrechte slechts marginaal. De Rechtbank heeft ten onrechte niet vol getoetst of appellante in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op één van de in artikel 29 Vreemdelingenwet vermelde gronden.

Er dient een onderscheid te worden gemaakt tussen de beoordeling van de geloofwaardigheid van de feiten en de vraag of de asielzoeker, uitgaande van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, terecht de bescherming van het vluchtelingenverdrag of artikel 3 EVRM kan invoeren.

Uw afdeling heeft eerder overwogen, dat indien de minister zich, uitgaande van de gestelde en door hem beoordeelde feiten, op het standpunt stelt dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging danwel bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, staat voor de rechter ter beoordeling of de Minister terecht tot dat standpunt is gekomen, bij de beantwoording van welke vraag voor terughoudendheid geen plaats is (ABRvS 15-11-2002, gepubliceerd JV 2002/469).

Het feit dat appellante zich heeft uitgelaten over de consequenties die aan het feitenrelaas dienen te worden verbonden, maakt niet dat ook dit deel van het asielrelaas marginaal kon worden getoetst. Dit betreft reeds de kwalificatie van de feiten.

Het uitbreiden van de marginale toetsing naar de kwalificatie van de feiten is een te grote beperking van de rechterlijke toetsing (zie ook grief 2).

GRIEF 2:

De marginale toetsing van het asielrelaas door de Rechtbank is in strijd met artikel 13 EVRM.

Ingevolge artikel 13 EVRM diende appellant bij een schending van een verdragsbepaling van het EVRM een effectief rechtsmiddel voor een nationale autoriteit aan te kunnen wenden. Er dient in ieder geval in één rechterlijke instantie over de schending van het EVRM te worden geoordeeld. De marginale toetsing is dusdanig beperkt dat er niet meer kan worden gesproken van een effectief rechtsmiddel.

Dit wordt bevestigd in het deelrapport "Invoering en uitvoering van de Vreemdelingenwet 2000 met betrekking tot asiel: een procesevaluatie" bij het advies van 29 augustus 2006 van de CEV (Commissie Evaluatie Vreemdelingenwet 2000). Uit dit rapport komt naar voren dat diverse respondenten menen dat de jurisprudentie van de Afdeling met betrekking tot de marginale toetsing – in vergelijking met de situatie onder de oude wet – heeft geleid tot een vermindering van de individuele rechtsbescherming van de asielzoeker. Het betreft de jurisprudentie dat de rechter de beoordeling door de IND van de geloofwaardigheid van het asielverhaal terughoudend moet toetsen. De maatstaf hierbij is de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat minister niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

Naar aanleiding van de Evaluatie Vreemdelingenwet 2000 is er ook een wetsvoorstel ingediend tot wijziging van de Vreemdelingenwet (Tweede Kamer, vergaderjaar 2006–2007, 30 830, nr. 3) en invoering van artikel 82a Vreemdelingenwet. Het wetsvoorstel beoogt de te marginale toetsing door de Rechtbank aan te pakken. In dit wetsvoorstel wordt aan de rechtbank opgedragen om de geloofwaardigheid van het asielrelaas zelfstandig te beoordelen en zich dus niet te beperken tot een marginale toetsing van het oordeel van de IND daaromtrent. De rechtbank dient bij haar oordeel alle relevante feiten en omstandigheden te betrekken. Daartoe behoren ook de feiten en omstandigheden, genoemd in artikel 31, tweede lid, Vw 2000. Het is, anders dan onder de huidige jurisprudentie, echter niet zo, dat bijvoorbeeld het ontbreken van documenten (artikel 31, tweede lid, onder f) automatisch en altijd tot een andere toetsingsmaatstaf moet leiden; men zie paragraaf 3.1 van het algemeen gedeelte van deze toelichting. Een en ander impliceert, dat de rechter zo nodig ook de eigen onderzoeksbevoegdheden die de Awb hem biedt – zoals het horen van getuigen of het benoemen van deskundigen – kan inzetten om tot een verantwoord oordeel omtrent de geloofwaardigheid van het asielrelaas te komen.

Appellanten menen dat het rapport Evaluatie Vreemdelingenwet 2000, waarin wordt bevestigd dat er door de marginale toetsing door de Rechtbank geen sprake is van een adequaat rechtsmiddel, reden is voor een wijziging in de vaste lijn van de Afdeling.

GRIEF 3:

Beoordeling alleenstaande vrouw en onderzoeksplicht verweerder.

De Rechtbank stelt in r.o. 8 ten onrechte dat verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellante niet kan worden aangemerkt als een alleenstaande vrouw.

Appellante heeft aangevoerd dat zij ten gevolge van de oorlog is ontheemd en haar echtgenoot en kinderen uit het oog is verloren. Toen de rebellen haar woonplaats aanvielen is iedereen gevlucht. Bij de aanval zijn een hoop mensen door de rebellen vermoord. Toen zij haar woonplaats uitvluchtte lagen er overal lijken.

Zij weet niet of haar echtgenoot is overleden. Probleem is dat zij is ontheemd en niet weet waar haar echtgenoot op dit moment verblijft. Bij terugkeer zal zij alleen zijn en kan zij niet op de steun van haar echtgenoot rekenen.

De Rechtbank heeft een onjuist criterium gehanteerd voor de term alleenstaand. Uitgangspunt bij de beoordeling dient niet te zijn of de asielzoekster is gehuwd, maar of zij feitelijk kan terugvallen op (de bescherming van haar) echtgenoot.

Dit dient ook weer vol te worden getoetst door de Rechtbank. De Rechtbank heeft, voor zover de marginale toetsing al op zijn plaats zou zijn, niet kunnen oordelen dat verweerder appellante in redelijkheid niet hoefde aan te merken als alleenstaande vrouw.

Ten aanzien van alleenstaande minderjarige vreemdelingen voert verweerder het beleid (Vc. C2/7.2), dat wanneer een alleenstaande minderjarige asielzoeker is ontheemd, in elk individueel geval dient te worden beoordeeld of terugkeer mogelijk en verantwoord is.

Verweerder heeft de verklaringen omtrent het feitencomplex geloofwaardig bevonden, dus ook dat appellante is ontheemd. Verweerder had dienen te onderzoeken of terugkeer mogelijk en verantwoord zou zijn.

~~De Rechtbank heeft derhalve ten onrechte overwogen dat verweerder in redelijkheid tot haar beslissing heeft kunnen komen, omdat verweerder niet heeft voldaan aan haar onderzoeksplicht.~~

Uit het algemeen ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken over Liberia van 2006 (p. 55 e.v.) blijkt hoe moeilijk de positie van (alleenstaande) vrouwen in Liberia is. Het aantal meldingen van verkrachting en seksueel geweld is gedurende de verslagperiode toegenomen. Daarbij blijft het grootste probleem de straffeloosheid van de daders. Aangifte leidt doorgaans niet tot een veroordeling, maar tot nieuwe bedreigingen en intimidaties door de dader. Daarnaast kent Liberia zoals gezegd een gebrekkig politie- en rechtssysteem en komen zaken zelden voor een rechtbank. Volgens een internationale waarnemer bestaan er geen échte geschikte opvanghuizen voor vrouwen die slachtoffer zijn van verkrachting en mishandeling.

Nu appellante alleenstaand is en niet kan worden beschermd door haar echtgenoot, loopt zij een verhoogd risico.

GRIEF 4:

Beoordeling traumata/gronden van beroep

De Rechtbank stelt (r.o. 11) vast dat eiseres niet zou hebben betwist dat haar ouders mogelijk nog leven. Dit is onjuist.

In het voornemen stelt verweerder dat voor zover betrokkene in dit kader de geweldadige dood van haar ouders aanvoert, wordt opgemerkt dat betrokkene niet met zekerheid weet te zeggen of haar

[REDACTED]

ouders zijn omgekomen. In de beslissing wordt verwezen naar hetgeen in het voornemen hierover is gesteld.

Appellante heeft in de gronden van haar beroepschrift uitdrukkelijk verwezen naar de zienswijze. In de zienswijze stelt appellante dat haar ouders zijn vermoord door rebellen die in die periode de feitelijke macht in de provincie Nimba hadden.

Door verwijzing naar de zienswijze, terwijl verweerder in de beslissing zich heeft beperkt tot verwijzing naar het voornemen, is voldoende en dient te worden gezien als een betwisting van het standpunt dat de ouders niet zouden zijn omgekomen.

Ingevolge artikel 8:69 Algemene Wet Bestuursrecht doet de Rechtbank uitspraak op de grondslag van het beroepschrift, de overgelegde stukken, het verhandelde tijdens het vooronderzoek en het onderzoek ter zitting. De Rechtbank kon dus niet voorbij gaan aan het standpunt van appellante dat zij getuige was van de dood van haar ouders.

Appellante heeft gesteld dat zij zeker wist dat haar ouders thuis waren, dat het huis slechts twee uitgangen heeft en dat zij haar ouders niet naar buiten heeft zien komen. Zij geeft aan dat zij heeft gezien dat de rebellen het huis naar binnen gingen en dat zij toen zij de woning binnen waren diverse geweerschoten hebben gelost. Dit feitencomplex is door verweerder geloofwaardig bevonden.

Dat zij vervolgens niet de dode lichamen heeft gezien is onvoldoende om aan te kunnen nemen dat de ouders niet zijn omgekomen. Gezien hetgeen algemeen bekend is over de rebellenacties toendertijd in Liberia en de structuur van de woning van de ouders, is het zeer onwaarschijnlijk dat de ouders zich hebben kunnen verstoppen voor de rebellen en aan de dood hebben kunnen ontsnappen.

Doordat de Rechtbank hieraan voorbij is gegaan is de Rechtbank ook niet meer toegekomen aan de beroepsgrond van appellante dat de rebellen feitelijke machthebbers waren in het gebied en appellante derhalve niet de bescherming kon inroepen van de centrale overheid.

REDENEN waarom appellant uw afdeling vraagt het onderhavige hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak van de Rechtbank en het daaraan voorafgaande weigeringsbesluit van de minister voor vreemdelingenzaken en integratie te vernietigen en te bepalen dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel dient te worden verstrekt, althans te bepalen dat verweerder opnieuw dient te beslissen op het verzoek.

Tevens wordt verzocht te bepalen dat de kosten van rechtsbijstand door de Staat der Nederlanden, zowel terzake van de onderhavige procedure als ook terzake van de voorgaande procedure bij de rechtbank, dient te worden vergoed.

Mr P. Scholtes

Advocaat-gemachtigde en bepaaldelijk gevolmachtigd tot het aanwenden van dit rechtsmiddel.